předepsána a finančními úřady má býti oznámena. Podle odst. 3 cit. § 3 pak opravná rozhodnutí a nařízení, která byla vydána o povinnosti platební a o výměře daně z příjmu následkem odvolání nebo žádosti za snížení, mají v zápětí úpravu služební taxy náhradní za příslušný rok. Podle čl. 5 bod 3 prov. nař. z 19. srpna 1907 č. 211 ř. z. může sice býti vyměřena vojenská taxa teprve tenkráte, když byla osobní daň z příjmu za rok taxou povinný předepsána, není však třeba, aby předepsání osobní daně z příjmu (nyní důchodové) již nabylo právní moci.

Z předeslaných ustanovení vysvítá zcela jasně, že předpokladem kdy prošel správní rok, v němž došlo k definitivnímu výměru daně z příjmu, naopak, že úřady taxu vojenskou vyměřující mohou býti s to vojenskou taxu vyměřiti, jakmile byla osobní daň z příjmu (důchodová) předepsána platebními rozkazy příslušné berní správy. Nelze proto počátek promlčecí lhůty podle § 2 zák. č. 31/1878 ř. z. připínati k době, kdy prošel správní rok, v němž došlo k definitivnímu výměru daně z příjmu, jak mylně za to má žal. úřad. Veden tímto mylným názorem nezjistil žal. úřad za účasti strany, kdy, resp. v kterém roce byla st-li předepsána berní správou vůbec daň z příjmu za rozhodná léta. Zůstala tedy skutková podstata směrodatná pro otázku počátku promlčecí lhůty a promlčení povinnosti taxovní neúplnou v důsledku nesprávného právního názoru. Nezbylo tudíž než zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.909.

Policejní právo trestní: * Právo promíjeti neb zmírňovati tresty uložené pravoplatně policejními trestními soudy (§ 117 bod 2 zák. čl. V:1878 a § 12 zák. čl. XL:1879) přísluší v zemi Slovenské a Podkarpatoruské vládě (§ 70 úst. listiny).

(Nález ze dne 14. května 1935 č. 15.359/35.)

Věc: Josef M. v B. proti ministerstvu vnitra o milost v řízení trestním.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozsudkem policejního ředitelství v Bratislavě jako policejního trestního soudu I. stolice z 5. května 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem § 8 zák. č. 91/1918 Sb. a byl odsouzen k pokutě 500 Kč, v případě nedobytnosti k 25tidennímu uzamčení. Tento rozsudek nabyl právní moci.

V květnu 1930 podal st-l policejnímu ředitelství v Bratislavě jako policejnímu trestnímu soudu I. stolice žádost, aby uložená pokuta mu byla odepsána v cestě milosti neb aspoň snížena přiměřeně k jeho majetkovým poměrům. Této žádosti za prominutí nebo zmírnění uloženého trestu min. vnitra nař. rozhodnutím nevyhovělo pro nedostatek zvláštního zřetele hodných okolností.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí namítá, že min. vnitra vůbec nebylo oprávněno rozhodovati o st-lově žádosti za udělení milosti, nýbrž že tato žádost měla býti předložena presidentu republiky. Porušení práva (§ 2 zák. o ss spatřuje st-l v tom, že min. vnitra na místě, aby jeho žádost předložilo presidentu republiky, vyřídilo žádost tu meritorně samo.

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle bodu 11 § 64 úst. listiny president republiky uděluje milost podle § 103 úst. listiny. Podle tohoto paragrafu presidentu republiky přísluší právo udíleti amnestii, promíjeti nebo zmírňovati tresty a právní následky odsouzení trestními soudy, zvláště též ztrátu volebního práva do Národního shromáždění a jiných zastupitelských sborů, jakož i — s vyloučením trestních činů soukromožalobních — nařizovati, aby soudní trestní řízení nebylo zahajováno nebo nebylo v něm pokračováno (odst. 1). Tato práva nepříslušejí presidentu republiky, jde-li o členy vlády obžalované neb odsouzené podle § 79, 2. odst. Jestliže se v posléz cit. právní normě ustanovuje, že presidentu republiky přísluší právo udíleti amnestii, promíjeti nebo zmírňovati tresty a právní následky odsouzení trestními soudy a nařizovati, aby soudní trestní řízení nebylo zahajováno aneb nebylo v něm pokračováno, plyne z toho jasně, že právo promíjeti nebo zmírňovati tresty, příslušející presidentu republiky podle tohoto zákonného ustanovení, jest omezeno na případy, ve kterých byl trest uložen trestním soudem, a že nezahrnuje případy, ve kterých došlo k odsouzení správními úřady, jednajícími jako policejní trestní soudy. I kdyby snad znění 1. odst. § 103 úst. listiny mohlo slovně býti vykládáno jinak, sluší poukázati na to, že tento paragraf jest zařaděn do hlavy čtvrté ústavní listiny, jednající o moci soudcovské, takže — není-li vážného důvodu — nelze jeho ustanovení vztahovati na správní úřady, tedy na orgány moci výkonné. Poněvadž pak pravomoc presidenta republiky je v § 64 úst. listiny vypočtena taxativně, je nutno dospěti k závěru, že právo promíjeti a zmírňovati tresty a právní následky odsouzení, jež byly vysloveny správními úřady, do pravomoci presidenta republiky nenáleží.

Podle toho nelze souhlasiti se stížností v tom, že st-lova žádost, ve které se domáhal, aby mu byl v cestě milosti prominut nebo zmírněn trest uložený mu rozsudkem policejního ředitelství v Bratislavě jako policejního trestního soudu I. stolice z 5. května 1930, měla býti předložena presidentu republiky. Je nutno však dáti stížnosti za pravdu v tom, že min. vnitra nebylo povoláno k tomu, aby o zmíněné žádosti za udělení milosti samo meritorně rozhodlo.

Právo udělovati milost i v případech, ve kterých došlo k odsouzení policejními trestními soudy, bylo podle § 117 bodu 2 zák. čl. V:1878, jehož ustanovení platí podle § 12 zák. čl. XL:1879 i na přestupky, vyhrazeno králi. Proto v policejním trestním řádě, vydaném nař. min. vnitra a sprav. č. 65.000/1909 (R. T. č. 136/1909), není ustanovení o tom, kdo je povolán rozhodnouti o žádosti za udělení milosti, nýbrž

stanoví se v § 219 jen, že žádosti za udělení milosti podané úřadu nižší instance je předložiti ministerstvu povolanému k rozsuzování v III. instanci, které může nařídíti, aby policejní trestní soud až do vyřízení žádosti ponechal věc in suspenso nebo řízení zastavil (přerušil). V bodě 5 § 280 cit. trest. řádu (pokud jde o řízení před soudem obecním) se praví, že výkon trestu uzamčení, nastupujícího na místo trestu peněžitého, dlužno odložiti, jestliže na základě žádosti o milost ministr nařídil odložení. Z těchto ustanovení hmotného i formálního práva platného na území uherském jest zřejmo, že právo promíjeti a zmírňovati tresty uložené pravoplatně policejními trestními soudy nepříslušelo ministerstvu, které bylo povoláno rozhodovati jako policejní trestní soud III. stolice, nýbrž bylo vyhrazeno králi. Zřízením samostatného státu čsl. přešla tato pravomoc, pokud jde o státní území z býv. Uherska, na Národní výbor. Otázkou, jak se měla věc podle prozatímní ústavy z 13. listopadu 1918 č. 37 Sb., vyhlášené dne 14. listopadu 1918, není třeba se v konkrétním případě zabývati, když v 2. odst. § 64 úst. listiny č. 121/1920 Sb., za jejíhož panství se konkrétní spor odehrál, jest stanoveno, že veškerá moc vládní i výkonná, pokud úst. listinou neb zákony Čsl. republiky, vydanými po 15. listopadu 1918, není a nebude výslovně vyhrazena presidentovi republiky, přísluší vládě. Bylo uvedeno již výše, že právo promíjeti nebo zmírňovati tresty uložené pravoplatně správními úřady jako policejními trestními soudy ústavní listinou presidentu republiky vyhrazeno nebylo. Poněvadž pak pravomoc ta nebyla výslovně vyhrazena presidentu republiky ani zákony vydanými po 15. listopadu 1918 a veškerá moc vládní a výkonná ústavní listinou nebo zákony vydanými po 15. listopadu 1918 presidentu republiky nevyhrazená přísluší vládě, nutno dospěti k závěru, že právo promíjeti nebo zmírňovati tresty uložené pravoplatně policejními trestními soudy (§ 117 bod 2 zák. čl. V:1878 a § 12 zák. čl. XL:1879) přísluší v zemi Slovenské a Podkarpatoruské vládě (§ 70 úst. listiny).

V konkrétním případě rozhodlo o st-lově žádosti za prominutí nebo zmírnění trestu, který mu byl pravoplatně uložen rozsudkem policejního ředitelství v Bratislavě jako policejního trestního soudu I. stolice z 5. května 1930, min. vnitra. Podle toho, co bylo uvedeno, nebylo min. vnitra k tomuto rozhodnutí příslušné a musilo proto býti jeho rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.910.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: * Nemocenská pojišťovna může uplatniti nárok z titulu ručení podle § 171 zák. č. 221/24 Sb. teprve, když se domáhala bezúspěšně placení na původním dlužníku.

(Nález ze dne 15. května 1935 č. 10.788/33.)